

Dokus kijkt nog een keer naar de opgave op zijn huiswerk. Pfff, wat een moeilijk vraagstuk. Hoeveel computers heb je nodig om één procent kans te maken op een ticket voor een bekend festival? Zijn meester stelt graag actuele vragen. Dokus vindt het vooral moeilijke vragen.

Hij draait zijn hoofd om en staart naar hun klasfoto. Zijn ogen blijven rusten op een klein, blond meisje met een paarse trui. Lila. Hij zou liever met haar naar een film gaan dan hier huiswerk te zitten maken.

DING DONG.

De bel galmt door hun huis. Dokus reageert er niet op. Mama en Fiona zijn beneden, één van hen zal wel opendoen.

Dokus probeert zich te concentreren op zijn huiswerk. Als hij kon toveren, dan toverde hij gewoon de juiste oplossing. Hij weet dat Fiona dat soms doet, ook al hebben zijn ouders dat niet graag. Ze zijn bang dat hun geheim ontdekt kan worden. De familie Pokus is een

familie van tovenaars, die tussen de mensen in de gewone mensenwereld leeft. Buiten het huis mogen ze nooit of te nimmer hun toverkunsten gebruiken, want dan kunnen de mensen van Baalwijk hun ware aard te weten komen. Voor Dokus is dat geen probleem, hij kan toch niet toveren.

DING DONG.

De bel gaat opnieuw. Heeft niemand opengedaan? Dokus haalt zijn schouders op. Hij legt zijn handen op zijn toetsenbord en begint aan het antwoord op zijn vraagstuk. Pen en papier gebruikt zijn school niet meer. Ze wilen alleen de modernste snufjes, daar houdt Dokus wel van.

Geen, antwoordt hij op de vraag van zijn meester. Het enige wat je moet doen is een bekende dj worden en dan word je door het festival betaald om te komen. Bovendien mag je dan nog eens gratis mensen uitnodigen, waardoor ook je klasgenoten geen computers nodig hebben.

DING DONG.

Is er dan toch niemand thuis? Dokus sluit zijn huiswerk af en gaat naar beneden. De trap en de bovenverdieping zijn redelijk neutraal van inrichting. Mama en papa houden van een moderne, sobere stijl. Tenminste, op de bovenste verdieping. Als je de deur naar de kelder opendoet, kom je in een hele andere wereld terecht. Via een

houten draaitrap daal je af naar een stoffige ruimte. Die is nauwelijks verlicht en ziet er heel oud uit. De donkere bakstenen aan de muren zijn vuil en boven hun hoofden hangen spinnenwebben. Aan de zijkant zijn allemaal nissen met tralies, waarachter de vreemdste dingen staan opgesteld. Bokalen vol rattenstaarten, slangenvellen en gedroogde vissen. Flessen met poeders in allerlei kleuren, sapjes waar vreemde dingen in drijven. In het midden staat er meestal een grote kookpot op het vuur, waarin een of ander brouwsel zit te pruttelen. In de kasten staan boeken van honderden jaren oud, aan de muren hangen gewaden in fijne stoffen. Niet meteen de spullen die een doorsnee gezin opslaat.

De familie Pokus is ook geen doorsnee gezin.

In de woonkamer zit mama op de zetel. Ze is een mooie blonde vrouw, helemaal in het wit gekleed. Ze is niets aan het doen. Ze kijkt gewoon recht voor zich uit.

DING DONG.

‘Heb je de bel niet gehoord?’ vraagt Dokus.

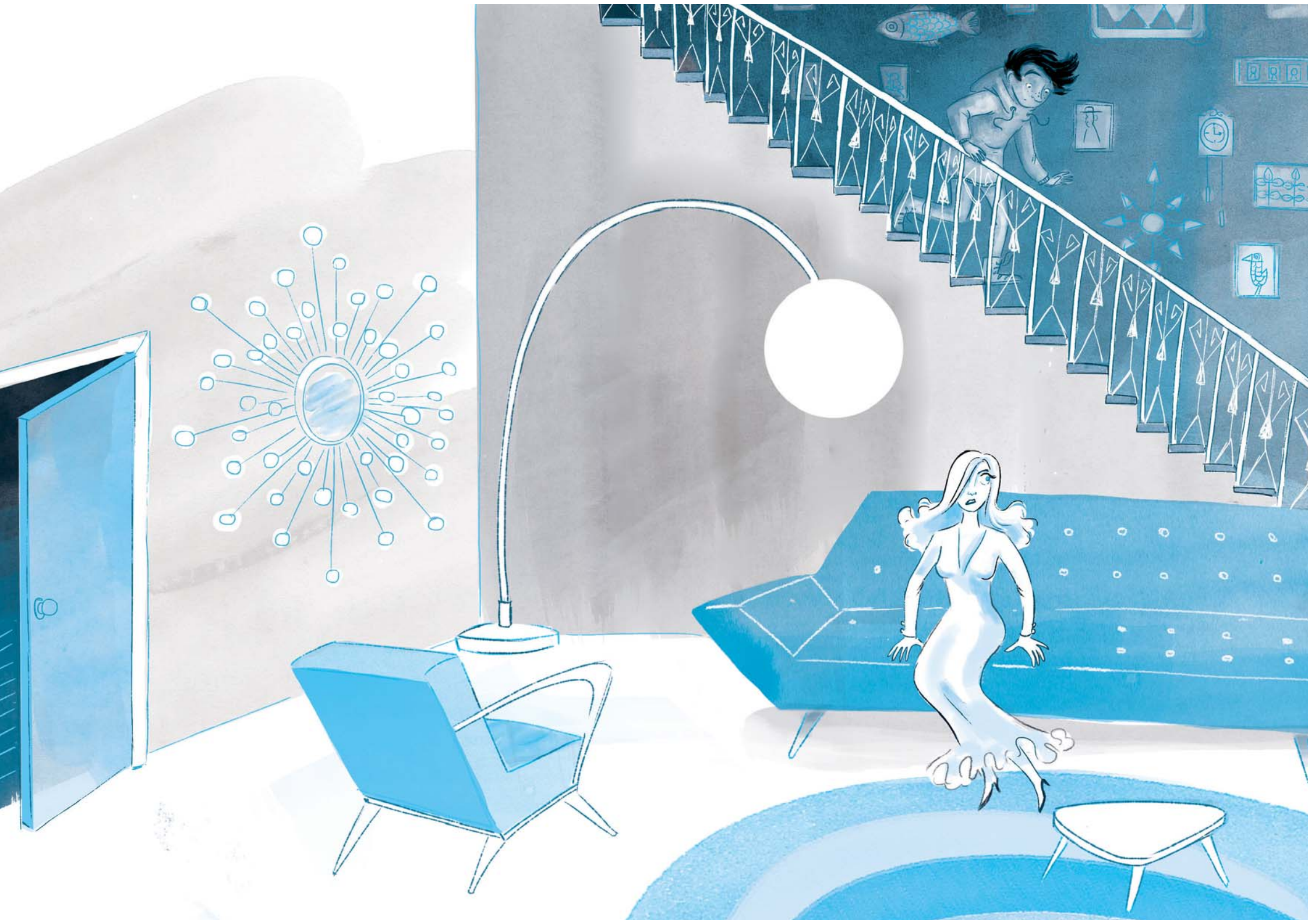
Mama schrikt op uit haar dromerige toestand.

‘Welke bel?’

‘De deurbel.’

‘Is de bel gegaan?’

Dokus kijkt haar onderzoekend aan. Mama is zenuwachtig. Waarom doet ze zo raar?

DING DONG. DING DONG. DING DONG. DING DONG.
DING DONG. DING DONG.

Iemand houdt het knopje van de bel nu helemaal ingedrukt.

‘Ik denk dat dat de bel is’, zegt Dokus.

Mama haalt haar schouders op.

‘Ik weet het niet, hoor. Ik denk dat je je maar wat inbeeldt.’

Dokus loopt langs mama naar de hal. Hij draait de sleutel van de deur om en zwaait ze open. Voor hem staat een vrouw. Ze is klein, een beetje mollig en ze draagt een lange mantel. Haar haren zijn een beetje vettig en hangen in lange dikke slierten langs haar gezicht. In haar hand heeft ze een leren koffer, die al heel wat reizen heeft meegemaakt.

Er is iets vreemds aan haar, dat ziet Dokus meteen. Hij kent haar ergens van. Ze heeft grote blauwe ogen en een kleine neus met een grote pukkel op. Op haar gezicht staat een boze uitdrukking.

‘Kan ik u helpen?’ vraagt Dokus beleefd.